

[Hans Thyge Jacobsen.]

hjelps Virkning. Jeg skal ikke bestride, at der ogsaa paa dette Punkt trænges til Ændringer, men jeg maa advare mod, at man herved kommer til at slaa Bunden ud af hele Systemet. Det siger sig selv, at skal der være en effektiv Tvang i en Folkeforsikringsordning, saa er det nødvendigt, at der er Bund i Ordningen, saaledes at de Mennesker, der ikke opfylder deres Forpligtelser efter denne Ordning, løber en alvorlig Risiko, og saa er det for Resten mig det samme, om det staar i Lovens Bogstaver, at dette er en Tvangsforsikring, eller det ikke staar der, men i Stedet for viser sig ude i Livets Virkelighed. Jeg kan maaske endda gaa det Skridt videre og sige, at der vil være en Fordel forbundet med at bygge paa en allerede tilstedeværende Folkeforsikring, som den danske Sygekasse- og Sygeforsikringsordning jo faktisk er det, en væsentlig Fordel forbundet med at bygge videre paa noget bestaaende i Stedet for at indføre en helt ny Ordning. Blot tror jeg, at der i saa Tilfælde maa ske en Udvidelse, at de Veje, ad hvilke man kan kvalificere sig til at opnaa Aldersrente, maa være flere. I den højtærede Ministers Forslag er den Sygeforsikringsmaade, som mange Mennesker her i Landet bruger, at man forsikrer sig i private, altsaa erhvervsdrivende Forsikringsselskaber, ikke kommet i Betragtning. Jeg kan ikke se rettere end, at dette maa kunne medtages — at det er teknisk gennemførligt, ved vi jo fra Ulykkesforsikringslovgivningen.

Jeg tror meget snarere, at det skyldes Hensynet til Vederlagsmomentet, at man fra socialdemokratisk Side er utilbøjelig til, har Vanskelighed ved at bøje bort fra Yderpunktet og komme ind mod Midtlinien. Dog er der visse Ting, der kunde tyde paa, at der ogsaa her er Muligheder. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen udtalte i Gaar — det staar paa Sp. 4080 —

„Der kan ikke være Mening skabt i, at denne ene Trediedel spares for Udgifter til Sygekassekontingenter, men desuagtet skal være berettiget til at faa Aldersrente, saafremt de trænger dertil“ ... „Vil man have Ret til Aldersrente, maa man syge- og invalideforsikre sig.“

Ja, men hermed er jo faktisk Vederlagsprincippet anerkendt, og det ærede Medlem Hr. Holger Larsen er jo ikke den eneste, der har denne Mening. I den højtærede Socialministers Fremsettelsestale paa Sp. 3426 finder jeg Udtalelser, som peger i

samme Retning. Den højtærede Minister siger:

„Hvorfor i al Verden skal ikke Tusinder af disse bedre stillede Medborgere, for hvem eller for hvis paaraende det senere gaar tilbage, betale for at faa Aldersrente, hvad de ikke gør for Øjeblikket?“

Betale for at faa Aldersrente, siger den højtærede Minister. Ja, jeg ser ikke rettere end, at Princippet er herved anerkendt. At den Forsikringspræmie, som den højtærede Minister nu foreslaar, ikke gaar til at sikre sig Aldersrente, men til at sikre sig i Tilfælde af Sygdom og Invaliditet, er en Sag for sig, men derved, at Adgangen til at faa Aldersrente er koblet sammen med den øvrige Forsikring, er jo faktisk Princippet anerkendt. Naar dertil saa kommer saadanne Udtalelser, som jeg nys citerede, ser jeg ikke rettere end, at der ogsaa fra socialdemokratisk Side paa dette meget væsentlige Punkt er sket en Tilkendegivelse af, at det dog ikke er udelukket, at man kan bøje sin Villie fra Yderpunktet og ind mod Midten. Naar blot det Princip kunde blive anerkendt, var vi naaet et stort Skridt frem paa Vejen til at finde hverandre, og det, der saa kan komme os imellem, det, som vi maa diskutere, bliver da, ser jeg meget klart, Spørgsmaalet om Vederlagets Størrelse, og det er jo højst sandsynligt, at vi ogsaa her maa være forberedt paa, at hver tager Opstilling paa sit Yderpunkt. Men jeg skulde dog tro, at ogsaa her var Vej frem, i hvert Fald i Tidens Løb, for at komme til Forstaaelse med hinanden.

Men der er een Ting, som ved Gennemlæsningen af det foreliggende Lovforslag særlig har interesseret mig. Jeg forstaar ikke, at den højtærede Socialminister gaar udenom Invalidefonden, saaledes som han gør i sit Lovforslag. Invalidefonden bliver, hvis dette Lovforslag gennemføres, blokeret for væsentlige Funktioner, idet jo nemlig det offentliges Tilskud til Invalideforsikringen skal gaa udenom Invalidefonden, direkte til Udbetalingskommunerne. Der sker altsaa en Indskrænkning i Invalidefondens Virksomhedsomraade, og det er det, jeg ikke forstaar. For hvad, om man nu gik den stik modsatte Vej og gjorde den nuværende Invalidefond til Centrum i hele Systemet, lod den være den Tap, hvorom alting kom til at dreje sig!

Denne Invalidefond, som maaske skulde have et andet Navn — man kunde f. Eks. kalde den Folkeforsikringsfonden —, skulde